

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce **K.H.K.**, nar., st. příslušnost PSE, t. č. zajištěn, proti žalované **Policii České republiky, Krajské ředitelství policie kraje Vysočina, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o zajištění, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28.11.2012, č. j. KRPJ-83588/ČJ-2012-160022-SV,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím č.j. KRPJ-83588/ČJ-2012-160022-SV ze dne 28.11.2012 žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) prodloužila dobu trvání zajištění stanovenou rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydaným dne 31.7.2012 podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vedeným pod č.j. : KRPJ-83588/ČJ-2012-160022-SV a rozhodnutím o prodloužení doby trvání zajištění o 60 dnů podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců vydaným dne 24.9.2012 pod č.j. KRPJ 83588/ČJ-2012-160022-SV tak, že napadeným rozhodnutím se doba zajištění cizince stanovuje na 50 dnů nad stanovenou dobu zajištění v rozhodnutí o zajištění a rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění. V odůvodnění žalovaná uvedla, že při rozhodování o prodloužení doby zajištění vycházela ze skutkových okolností, které byly podkladem rozhodnutí ze dne 31.7.2012, a které vyplývaly z vyjádření účastníka správního řízení, který přiznal, že na území ČR a států EU pobývá neoprávněně, protože nemá platný cestovní doklad a vízum a nemá zájem se vrátit do domovského státu, protože chce pobývat a pracovat

na území SR. Tím vzniklo podezření, že se bude vyhýbat vycestování z území smluvních států EU dobrovolně. Dne 1.8.2012 bylo vydáno na OCP KRP Kraje Vysočina rozhodnutí o správním vyhoštění vedené pod ČJ: KRPJ-83588/ČJ-2012-160022-SV s dobou platnosti na 2 roky. Podle odůvodnění napadeného rozhodnutí cizinec nepředložil a neměl u sebe žádný cestovní doklad, jeho vydání a ověření jeho totožnosti domovským státem je komplikované a je zřejmé, že původní doba stanovená na 70 dnů, prodloužená na základě rozhodnutí ze dne 24.9.2012 o 60 dnů není dostatečná vzhledem k předpokládané složitosti správního řízení, když se jedná o vystavení nového cestovního dokladu cizince a zjištění totožnosti cizince, neboť Velvyslanectví Libanonské republiky v Praze sice přijalo dožádání ohledně ověření totožnosti a vystavení náhradního cestovního dokladu pro zajištěného, ale vymínilo si, že vyřízení žádosti nemá být urgováno, neboť je závislé na rozhodnutí a pokynech libanonských úřadů. Přesto dne 12.11. a 27.11.2012 bylo velvyslanectví opětovně kontaktováno a bylo zjištěno, že libanonské úřady dosud na žádost neodpověděly. Správní orgán dospěl k závěru, že prodloužení doby trvání zajištění je dostatečně odůvodněno, neboť uložení mírnějších donucovacích opatření a zvláštních opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců by nebyla účinná a i z hlediska jednání cizince není dostatečná záruka, že by cizinec z území vycestoval. Doba zjištění byla prodloužena o 50 dnů s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný porušil ust. § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s ust. § 124 odst. 1, ve spojení s ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, protože z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze seznat, zda a proč se žalovaný domnívá, že by v případě žalobce nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Podle § 126 písm. a) téhož zákona je policie povinna zkoumat, zda důvody zajištění trvají po celou dobu pobytu cizince v ZZC, neboť nemožnost uplatnit mírnější donucovací prostředky je důvodem bez kterého zajištění cizince není možné. Možná aplikace zvláštních opatření musí být zkoumána ve všech rozhodnutích týkajících se zajištění cizince po celou dobu jeho pobytu v ZZC. Tomuto výkladu nasvědčuje znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008, podle jejíhož článku 15 odst. 1 jsou státy EU oprávněny zajistit cizince za účelem jeho vyhoštění pouze tehdy, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. Pokud podle odst. 4 přestaly existovat podmínky podle odst. 1 ztrácí zajištění odůvodnění a zajištěná osoba musí být propuštěna. Zajištění tedy nemůže trvat pokud lze namísto něho uplatnit stejně účinná, avšak mírnější opatření. Proč se v případě žalobce jeví mírnější donucovací prostředky ve smyslu ust. § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců jako neúčinné či dokonce neaplikovatelné, v napadeném rozhodnutí není vyjádřeno. Žalovaný se sice v odůvodnění rozhodnutí zmínil k otázce možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, ale nezdůvodnil, proč právě v případě žalobce nepostačuje uložení mírnějších donucovacích opatření. Závěr v rozhodnutí neopřel o žádné konkrétní skutkové okolnosti a nezabýval se tím, zda od vydání předchozího rozhodnutí o zajištění nenastaly okolnosti, které by využití některého ze zvláštních opatření k vycestování umožňovaly. Navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno.

Žalovaný ve vyjádření uvedl, že dne 31.7.2012 byla prováděna kontrola na dálnici D1 ve směru na Prahu v prostoru parkoviště benzinové čerpací stanice, kde bylo stavěno osobní motorové vozidlo, jehož majitelem byl občan žijící v Německu a kromě řidiče se v autě nacházeli dva muži, kteří se snažili ukrýt za sedadly. Na vyzvání nebyli schopni prokázat totožnost s tvrzením, že doklady mají doma v Palestině, a proto byli zajištěni. Při

bezpečnostní prohlídce byl u každého z nich nalezen dokument psaný strojově řecky s fotografií dané osoby s otiskem řeckého kulatého úředního razítka s podpisem úřední osoby s uvedením jména, příjmení a data narození dané osoby. Osoby přiznaly, že se jedná o vyhoštění z Řecka. V protokolu podle § 18 správního řádu žalobce uvedl, po popsání průběhu cesty z Libanonu do ČR, že jeho cílovou zemí je Německo, kde chce pracovat i s vědomím, že takový postup je nelegální. S ohledem na to, že se jednalo o účelové nelegální překročení vnější hranice EU, absenci cestovních dokladů a dostatku finančních prostředků k zajištění obživy, ubytování nebo případného vycestování zpět do Libanonu, bylo rozhodnuto o jeho zajištění. Konečně sám žalobce prohlásil, že se do Libanonu nevrátí, čímž vyvstalo důvodné podezření, že bude ve svém úmyslu nelegálně pobývat a pracovat v EU pokračovat. V průběhu zajištění bylo opakovaně zjišťováno, zda důvody zajištění trvají, popř., není-li možné nahradit zajištění zvláštním opatřením za účelem vycestování. Bylo zjištěno, že se dosud nepodařilo zajistit potřebné doklady k vycestování, z informací Zú Libanonu v Praze vyplynulo, že urgencye jsou bezpředmětné a je tedy třeba vyčkat, až budou z jeho strany provedeny potřebné kroky k vydání dokladů. Dále nebyly zjištěny nové skutečnosti, např. dostatečné množství finančních prostředků, které by správní orgán opravňovaly zajištění ukončit či zmírnit. Proto bylo rozhodnuto dne 24.9.2012 o prodloužení zajištění o dalších 60 dnů a dne 28.11.2012 o dalších 50 dnů, čímž byla využita celá délka zákonné doby zajištění, která může činit až 180 dnů. Dne 19.12.2012 byl žalovaný správní orgán vyrozuměn písemně, že se podařilo zajistit vyhotovení cestovního dokladu Velvyslanectvím Libanonské republiky. Žalovaný zdůraznil, že institut zajištění cizince podle § 124 zákona o pobytu cizinců není opatřením sankční povahy, jeho smyslem je napomoci tomu, aby bylo možné ze strany státních orgánů realizovat správní vyhoštění cizince v případech, kdy není možné ke splnění jeho účelu použít mírnějšího opatření. ZZC není standardním zařízením určeným pro omezení osobní svobody, ale zařízením ubytovacího charakteru pro cizince, kteří by v důsledku nedostatku finančních prostředků, neznalosti jazyka a prostředí byli nuceni dále žít v nelidských podmínkách s rizikem páčání nelegální či trestné činnosti či se stát takovými oběťmi. Správní orgán vycházel ze skutečně zjištěného stavu věci a shledal rozpor se zájem společnosti na dodržování podmínek stanovených pro pobyt cizince na území ČR i EU. Jednání cizince nezaručuje, že vycestuje samostatně a dobrovolně do domovského státu, což je znesnadněno i tím, že nevlastní žádný cestovní doklad opravňující ho k vycestování, dostatek finančních prostředků a navíc je zřejmé, že cizinec nemá ani zájem se do domovského státu vrátit. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Námítka uplatněnou žalobcem v žalobě soud posoudil takto: Žalobce pochybení žalovaného spatřuje v nedostatečném posouzení možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Dovolává se toho, že toto ustanovení se vztahuje nejen na rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1, ale i na rozhodnutí o prodloužení zajištění. Podle žalobce je žalovaný povinen respektovat článek 15 odst. 1 a odst. 4 návratové směrnice, podle kterých může dojít k zajištění cizince, nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření a pokud tomu tak je, ztrácí zajištění odůvodnění a zajištěná osoba musí být bezodkladně propuštěna. Které mírnější donucovací prostředky, či prostředek by odpovídal v jeho případě účinnému uplatnění a dostatečné účinnosti ve smyslu čl. 15 odst. 1 návratové směrnice žalobce v žalobě neuvádí. Vytýká žalovanému, že se měl vypořádat s otázkou možného uložení zvláštních opatření za účelem vycestování a svůj závěr náležitě zdůvodnit.

Uvedenou otázku sice zmínil, ale nezdůvodnil, proč právě v případě žalobce nepostačuje uložení mírnějších donucovacích opatření.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný na počátku doby zajištění, poučil cizince o možnosti dobrovolného návratu podle § 123a zákona o pobytu cizinců. Dále žalovaný v průběhu zajištění dne 17.9.2012 provedl přezkoumání důvodu zajištění, když vycházel ze skutečností vyplývajících z protokolu o výsledku zajištěného v tom, že si je vědom neoprávněného pobytu na území ČR a států EU a nemá zájem vrátit se do domovského státu a z okolností týkajících se zjištění totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu. Toho dne správní orgán uzavřel, že nejsou dány zákonné důvody pro ukončení zajištění cizince. Dne 15.10.2012 správní orgán provedl další přezkoumání důvodů zajištění cizince a konstatoval, že nenastaly nové skutečnosti, které by vedly k možnosti aplikovat ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec je bez cestovního dokladu a bez finančních prostředků pro zajištění ubytování a obživy, a proto aplikace § 123b by byla zcela neúčinná a je důvodná obava, že by cizinec mařil průběh realizace správního vyhoštění. Konstatoval, že nadále nejsou dány zákonné důvody pro ukončení zajištění cizince. Dne 12.11.2012 správní orgán provedl další přezkoumání důvodů zajištění, v němž se opětovně konstatuje absence nových skutečností, které by vedly k možnosti aplikovat ust. § 123b zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec je nadále bez cestovního dokladu a bez finančních prostředků. A stále existuje důvodná obava, že by mařil průběh realizace správního vyhoštění. Dne 27.11.2012 bylo opětovně zjišťováno na Velvyslanectví Libanonu, zda jsou již k dispozici náhradní cestovní doklady pro zajištěného. Téhož dne pak správní orgán prováděl přezkoumání důvodů zajištění a konstatoval, že cestovní doklady pro zajištěného nejsou zajištěné, nemůže být provedena realizace správního vyhoštění, nenastaly nové skutečnosti k možnosti aplikovat ust. § 123b, neboť cizinec nemá cestovní doklad a je bez finančních prostředků. Ve správním spise se nenachází žádný doklad či sdělení zajištěného ohledně změny poměrů na jeho straně oproti sdělenému zajištěným v úředním záznamu o podání vysvětlení ze dne 31.7.2012 a v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení podle § 18 odst. 1 správního řádu z téhož dne. Tudíž nevyšlo najevo, že by zajištěný získal vlastní cestovní doklad či další finanční prostředky, mimo těch, které byly u něho zjištěny v době zajištění cca 71,50 Euro a 6,-Kč.

Za daného skutkového stavu, který se nezměnil od doby zajištění dne 31.7.2012 považuje soud za dostatečné zdůvodnění ve vztahu k ust. § 123b zákona o pobytu cizinců. Vzhledem ke shora uvedenému ani sám cizinec nemohl a nemůže očekávat, že by mohlo dojít k naplnění podmínek pro uložení zvláštního opatření za účelem vycestování podle § 123b zákona o pobytu cizinců v jeho případě, když nevlastní průkaz totožnosti a nemá dostatek finančních prostředků. Správní orgán správně vyhodnotil jednání zajištěného, které předcházelo zajištění i jeho vědomého konstatování neoprávněnosti pobytu na území nejen v ČR, ale i v osobních členských státech EU bez víza a jednoznačný úmysl přesto pobývat a pracovat v jiném členském státu EU a jeho jednoznačné negativní prohlášení o vycestování z ČR do Libanonu. Toto opravdu nedává záruku, že by zajištěný po propuštění z území ČR vycestoval.

Z uvedeného je zřejmé, že na případ žalobce není možné uplatnit ust. § 123b odst. 1 písm. a) a pokud se týká aplikace písm. b), žalobce neměl u sebe dostatek peněžních prostředků na předpokládané náklady spojené se správním vyhoštěním a tudíž ani toto zvláštní opatření

pokračování

36 A 79/2012

nebylo možno žalobci uložit. Byť rozhodnutí žalovaného k otázce možné aplikace ust. § 123b je poněkud stručnější, z obsahu správního spisu vyplývají všechny rozhodující skutečnosti svědčící pro nemožnost jeho aplikace. Soud posuzuje napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné a v souladu se zákonem.

Na tomto místě nelze také pominout to, jak konstatuje soud shora, že cizinec byl poučen o možnosti dobrovolného návratu podle § 123a zákona o pobytu cizinců a pokud se pro něj nerozhodl, dal zřetelně najevo, že je ochoten strpět omezení osobní svobody zajištěním, jak již několikrát konstatoval ve svých nálezech Ústavní soud (např. ÚS č. 229/2009 ze dne 12.5.2009).

Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9. ledna 2013

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně